

NAGY GÁSPÁR

Isten költeménye

*A vége felé járva
rendelt ötvényeiden
(néha utadon)*

*túl ámulatokon
és túl már híváságokon is!
hirtelen rájössz
vagy csöndben belátod:*

Isten hatalmas verse
a teremtett Világ.

*De azért mind jobban érdekel
hogy ebben a nagy versben
akár csak egyetlen betű hurkában is
ott van-e a te grafit-porod?*

S ha nincs?

*A Világ akkor is hatalmas
örökkévaló és tökéletes költemény!*

*Bár nap mint nap te is
csak tökéletlen
és felületes olvasója vagy...*

(2002)

Rögzítés

(de mintha félálomban
Szabó Lőrincnek mondanám)

*Nem léptem át oda.
És nem maradtam itt.*

*Csak elfogadtam
a magam törvényeit.*

*Se amnéziás múlt,
se nagyképű jövő*

*engem ugyan már
át nem alakít...*

*Ha rajtam kívül ez
– egyáltalán –
érdekelne még valakit.*

(2002)

Függőleges triptychon

Deim Pálnak

1.

*Először a semmi szótárából
teremt a villámsistergésű gondolat
egy másik dimenziót:
tiszta vonal betűz a negatívban
– a kéz és szív sétája –
de mintha már szótagolva*

2.

*aztán a folytatás hurkolódik
s a mozdulatlan egyre közelebb
leng majd befogja csöndjét
talán délután van éppen:
árnyékos fennsíkon zihál
egy árván ragyogó mondat*

3.

*és nem nyugszik el végére sem
remeg tovább a visszhang
homorú sötét terében:
ahogy másíthatatlanul készen áll
a változó formák
kibábozódó örök gyökében.*

(2002)

Szelíden súlyos

Jelenits Istvánnak

*Figyeltem, ha szól: nagy csöndet teremt.
Ha ír: világos, áttetsző mondatot terem.
Mondom én: maga lesz a kötelező bravúr,
mikor tetté nő a szó és a lélek szépen ellazul
a hely bárhol is legyen: templom vagy tanterem,
kiránduláson – Rómáig – biciklinyereg.
Végülis egyremegy: hiszen vele az Úr,
a szelíden súlyos szavú van mindig jelen.*

(2002)